

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/193/2019
Identifikačné číslo spisu:	1103898842
Dátum vydania rozhodnutia:	24.06.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:1103898842.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Y. B. A., bývajúcej v S., Š. Č.. X, zastúpenej JUDr. Evou Borovskou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Štefánikova č. 7, proti žalovanému B. A., bývajúcemu v S., N. Č.. XXXX/XX, za účasti intervenienta na žalovanej strane Slovenská kancelária poisťovateľov, so sídlom v Bratislave, Bajkalská 19B, IČO 36 062 235, o náhradu straty na zárobku, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7Ct/22/2003, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. júna 2019 sp. zn. 7 Co/285/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému a intervenientovi na žalovanej strane nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) zhora označeným rozsudkom potvrdil žalobu zamietajúci rozsudok Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) z 21. marca 2016 č. k. 7Ct/22/2003-443 s konštatovaním: a/ o nespornosti základu žaloby, t. j. existencii objektívnej zodpovednosti žalovaného ako vodiča motorového vozidla, ktorým v dôsledku dopravnej nehody (18. júla 2001) došlo k poškodeniu zdravia žalobkyne, na ktorú nehodovú udalosť sa vzťahuje povinné zákonné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uzavreté s poisťovateľom, ktorým je intervenient na žalovanej strane, b/ o neoprávnenosti odvolacej námietky žalobkyne o arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a v tejto súvislosti o povinnosti odvolacieho súdu v zmysle §390 CSP rozhodnúť vec, c/ po zopakovaní dokazovania odvolacím súdom dospel k záveru, že žalobkyňa za nárokované obdobie (od 18. júla 2001 do 18. júla 2003) preukázala reálnu stratu na zárobku len vo vzťahu k dohode o vykonaní práce uzatvorenej 26. júna 2001 s Ing. Štubniakom Rastislavom - Konzek a vo vzťahu k dohode o vykonaní práce s Nadáciou Horský park, d/ žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno na preukázanie reálnosti výkonu činnosti v nárokovanom období vo vzťahu k všetkým ďalším uvádzaným prípadom (v podrobnostiach vid' bod 24 a 25 rozsudku odvolacieho súdu); v prípade nároku definovaného ako strata príjmu z ostatnej činnosti vykonávanej na základe daňového priznania k dani z príjmov fyzických osôb za kalendárny rok 2001 ako nároku na náhradu

škody z titulu ušlého zisku podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka nebolo preukázané, že v dôsledku škodovej udalosti nedošlo k rozmnoženiu majetku, ktoré mohla žalobkyňa pri bežnom chode vecí očakávať, d/ vzhľadom na preukázanú stratu na zárobku (viď bod c/ vyššie) priznal žalobkyni 3 186,62 € a vo zvyšku žalovanej istiny žalobu zamietol, e/ nárok na zaplatenie úrokov z omeškania zo sumy 3 648,33 € zamietol z dôvodu, že nenastala jeho splatnosť v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka v spojení s § 9 ods. 1 vyhlášky č. 423/1991 Zb., lebo intervenient ešte neukončil šetrenie pretože mu žalobkyňa nepredložila žiadne doklady.

2. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“). Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) pretože (i) súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky (ii) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a (iii) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Namietala, že odvolací súd rozhodol nad rámec odvolania pokiaľ uznesením z 30. apríla 2012 sp. zn. 3Co/63/2011 zrušil celý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením, teda aj vo vyhovujúcej časti, ktorú žiaden z účastníkov odvolaním nenapadol, čo zakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Odvolaciemu súdu vyčíta, že sa pri aplikácii ustanovenia § 446 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) mal odkloniť od názoru, že náhrada za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti je rozdiel medzi priemerným zárobkom pred poškodením a nemocenským. Tento odklon vyplýva z názoru odvolacieho súdu, podľa ktorého žalobkyňa ťaží dôkazné bremeno na preukázanie reálnej možnosti výkonu zárobkovej činnosti v nárokovanom období (od 18. júla 2001 do 18. júla 2003, ďalej aj „nárokované obdobie“), pritom rozhodujúcim je priemerný zárobok dosahovaný žalobkyňou pred vznikom škody (škodovej udalosti z 18. júla 2001). Pokiaľ dovolateľka preukázala svoje príjmy pred nárokovaným obdobím, nemal odvolací súd žalobu v časti zamietnuť. Ďalší odklon odvolacieho súdu videla v tom, že škodu na zdraví nemožno podriaďiť pod pojem skutočnej škody alebo ušlého zisku, ale vyžaduje si zabezpečiť občanom ako poškodeným hmotné prostriedky pre ich ďalší život (viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 2 Cdo 32/02). Napokon dovolateľka v dovolaní uvádza, že odvolací súd pri posudzovaní splatnosti nároku na úrok z omeškania „pochybil“ pokiaľ na vec neaplikoval správnu právnu normu - ustanovenie §797 ods. 3 OZ; ukončenie šetrenia intervenienta nemôže trvať 12 rokov a nemôže sa tým odkladať povinnosť plniť pokiaľ je právny základ nároku nesporný a to ani s argumentom, že žalobkyňa nepredložila všetky doklady pre uplatnenie nároku. Odvolací súd sa odchýlil od ustálenej praxe (rozhodnutie NSSR sp. zn. 5 Obo 13/2007), kde najvyšší súd konštatuje, že šetrenie musí byť vykonané bez zbytočného odkladu, námietka intervenienta, že nemohol ukončiť šetrenie, je bezpredmetná. Vzhľadom na uvedené navrhla rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušiť a vec tomuto súdu vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne ho zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť.

3. Žalovaná a intervenient na žalovanej strane nevyužili právo vyjadriť sa k dovolaniu žalobkyne.

4. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach (viď napríklad sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014, 5Cdo 207/2018) opakovane uvádza, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom, vrátane dovolacieho konania (m. m. I. ÚS 4/2011). Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy a predovšetkým kvôli svojej mimoriadnosti nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akéhokoľvek dôvodu (k tomu porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017). O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu istoty strán,

ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

5. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle §419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

6. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP, je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

7. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 CSP, dovolací súd skúma prednostne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ide o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

8. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

9. V prejednávanej veci je síce dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu (z 26. júna 2019 sp. zn. 7Co/285/2016), avšak dovolanie a jeho prípustnosť v zmysle § 420 písm. f/ CSP je v tejto časti dovolania vyvodzovaná výlučne z okolností smerujúcich len voči uzneseniu odvolacieho súdu (z 30. apríla 2012 sp. zn. 3 Co/63/2011), ktorým bol zrušený rozsudok súdu prvej inštancie. Dovolateľka nevyužila možnosť účinnej ochrany svojich práv podľa Občianskeho súdneho poriadku (v zmysle § 237 písm. f/) proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré jej bolo doručené 26. júna 2012 a stalo sa právoplatným 26. júna 2012. Ak sa tak rozhodla podaním dovolania až v roku 2019 je zrejmé, že zmeškala lehotu na jeho podanie (§ 427 ods. 1 CSP). Z uvedeného dôvodu dovolací súd v tejto časti dovolanie žalobkyne ako oneskorene podané odmietol (§ 447 písm. a/ CSP). Navyše tu ide aj o neprípustné dovolanie v zmysle § 447 písm. c/ CSP smerujúce proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, kde dovolací súd odkazuje na rozhodnutie č. R 19/2017 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2017, ktorého právna veta znie: „Dovolanie proti uzneseniu, ktorým dovolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nesmeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, ani rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí, proti ktorým je dovolanie prípustné v zmysle ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku“.

10. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania tiež z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP (t. j. rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky: a/ pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená).

11. Najvyšší soud opakovaně uvádí, že „ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu vyjadřují předovšetkým stanoviska nebo rozhodnutí nejvyššího soudu, které jsou (ako judikáty) publikované v Zbírce stanovisk Nejvyššího soudu a rozhodnutí soudů Slovenskej republiky. Do tohoto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovaně vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššího soudu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššího soudu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnil, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali“ (3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 21/2017 a tiež 6 Cdo 129/2017). Z uvedeného je zrejmé, že pod pojem ustálená rozhodovacia prax dovolacího soudu možno zahrnúť len rozhodnutia Najvyššího soudu Slovenskej republiky (6 Cdo 13/2017).

12. Pre prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktoré zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacího soudu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacího soudu“. Naproti tomu prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je založená na premise takej právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacího soudu ešte nebola vyriešená, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax dovolacího soudu. Znakom oboch uplatnených dovolacích dôvodov je to, že musí ísť o otázku zásadného právneho významu. Nestačí, že ide o otázku významnú pre prejednávanú vec, ktorá sa spravidla spája s riešením jednoduchých prípadov (easy case), často spojených s jednoduchým výkladom inak nepochybného obsahu aplikovaného práva. Musí ísť o otázku, ktorá svojím dosahom je kvalitatívne i kvantitatívne významná pre súdno-aplikačnú a súdno-justifikačnú prax predovšetkým tým, že predstavuje právne riešenia príznačné pre zložité právne prípady (hard case) sprevádzané zisťovaním obsahu neurčitých právnych pojmov kombináciou viacerých výkladových metód. Z nastolenej právnej otázky má implicitne vyplývať požiadavka na zachovanie princípu právnej istoty prostredníctvom zjednotenia rozhodovacej činnosti súdov z niektorého dôvodu uvedeného v § 421 ods. 1 CSP (t. j. existencia odklonu, neexistencia judikatúry dovolacího soudu, alebo existencia rozdielnej judikatúry dovolacího soudu), nie však náprava bežných nesprávností v ďalšej opravnej inštancii dovolacím súdom. Z toho tiež plynie, že dovolací súd neposudzuje prípady bežnej, jednoduchej a zjavnej aplikácie práva v súdnej praxi potenciálne nevyvolávajúce rozdielne rozhodovanie. Z obsahovo logických dôvodov možno konštatovať, že pri identickej právnej otázke popri sebe nemôžu oba dovolacie dôvody (§ 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP), pretože sa vzájomne vylučujú a vo vzájomnej korelácii tak pôsobia nekonzistentne a protirečivo. V dôsledku toho, že dovolateľka v dovolaní obsahovo nevymedzila, že právne otázky ňou nastolené dovolací súd ešte neriešil (obsah dovolania preukazuje opak, keď od ich riešenia sa mal podľa názoru dovolateľky odvolací súd odchýliť), dovolací súd pristúpil k posúdeniu prípustnosti jej dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

13. Z podaného dovolania vyplýva, že žalobkyňa namietala odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacího soudu a v tejto súvislosti vymedzila tri otázky: a/ výška náhrady za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti sa zisťuje ako rozdiel medzi priemerným zárobkom pred poškodením (do 18. júla 2001) a nemocenským, čo vylučuje, aby žalobkyňa ťažilo dôkazné bremeno o výkone zárobkovej činnosti v období od 18. júla 2001 do 18. júla 2003 (PL ÚS 10/2016, NS ČR 1 Cz 47/88), b/ škodu na zdraví nemožno podriaďovať pod pojem skutočnej škody alebo ušlého zisku, ale vyžaduje si zabezpečiť občanom ako poškodeným hmotné prostriedky pre ich ďalší život (viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 2 Cdo 32/02), c/ pri vzniku nároku na úrok z omeškania z náhrady straty na zárobku sa má aplikovať ustanovenie § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka (rozhodnutie NSSR sp. zn. 5 Obo 13/2007).

14. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť a označením rozhodnutia najvyššího soudu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacího soudu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže realizovať vlastný dovolací prieskum, pri ktorom by prípadne mal sám a nad rámec dovolania prispôbovať, dotvárať, či inak konvalidovať nedokonalé právne otázky namiesto dovolateľa, prípadne vyhľadávať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky.

15. Pri úprave následkov škody na zdraví, ktoré viedli k práceneschopnosti poškodeného zákon vychádza z toho, že poškodenému patrí náhrada za stratu na zárobku. Až do prijatia zákona č. 404/2004 Z. z., ktorým sa novelizoval Občiansky zákonník, sa touto stratou rozumel rozdiel medzi priemerným zárobkom pred poškodením a nemocenským. Podľa ustanovenia § 446 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom do 31. júla 2004 vzťahujúcim sa na tento prípad) náhrada za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti poškodeného je rozdiel medzi jeho priemerným zárobkom pred poškodením a nemocenským.

16. Pri výpočte náhrady za stratu na zárobku po dobu dočasnej práceneschopnosti sa vychádza z priemerného zárobku poškodeného, ktorý dosahoval pred poškodením a z výšky nemocenského, podľa predpisov o nemocenskom poistení. Uvedený právny záver, ktorý vyplýva z inak nepochybného znenia právnej normy dovolateľka označila za ustálený právny názor dovolacieho súdu, ktorý má vyplývať z nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky PL ÚS 10/2016 vydaného v konaní o súlade právnych predpisov s ústavou a rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej socialistickej republiky sp. zn. 1 Cz 47/88 (v zmysle ktorého ustálená judikatúra uznala odškodniteľnosť straty na zárobku aj v prípade, keď poškodený v čase úrazu nepracoval, ale preukázateľne mal do zamestnania nastúpiť a len v dôsledku úrazu sa tak nestalo).

17. Súdno-aplikačná prax sa pokúsila vymedziť pojem „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 71/2018 v znení právnej vety: „Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.“ Nález ústavného súdu o súlade právnych predpisov, i keď v jeho odôvodnení obsahujúci rôzne právne názory všeobecných súdov, nemožno považovať za „judikatúru“ dovolacieho súdu, lebo z hľadiska subjektu nereprezentuje názor „dovolacieho súdu“ a z hľadiska kompetencií ide o skúmanie ústavnosti podústavných právnych noriem, čo je výlučnou pôsobnosťou ústavného súdnictva, ktorá stojí mimo rámca pôsobnosti dovolacieho súdu (všeobecného súdnictva).

18. Naproti tomu rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej socialistickej republiky z roku 1988 sa môže považovať za rozhodnutie (judikatúru) dovolacieho súdu, pokiaľ by už vyriešilo právnu otázku, od ktorej sa mal odvolací súd pri svojej rozhodovacej činnosti odchyliť. V danom prípade však rozhodnutie sp. zn. 1 Cz 47/88 neriešilo problematiku zisťovania priemerného zárobku pred poškodením zdravia, ale vzťahovalo sa na situáciu, či stratu na zárobku možno priznať aj osobe, ktorá v čase úrazu nepracovala, ale mala po úraze do práce nastúpiť. Dovolateľka zastúpená kvalifikovaným zástupcom (advokátkou) v dovolaní neoznačila rozhodnutia, ktoré reprezentujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu vo vzťahu k nastolenej právnej otázke (zohľadňujúcej priemerný zárobok pred poškodením zdravia), čím nedošlo k zákonu zodpovedajúcemu spôsobu vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, ktorý by dovolaciemu súdu dovoľoval realizovať dovolací prieskum z hľadiska takto označeného dovolacieho dôvodu.

19. Dovolateľkou nastolená ďalšia právna otázka, že „škodu na zdraví nemožno podriaďiť pod pojem skutočnej škody alebo ušlého zisku, ale vyžaduje si zabezpečiť občanom ako poškodeným hmotné prostriedky pre ich ďalší život“ nezodpovedá kritériu rozhodnej právnej otázky pre ktorú odvolací súd

potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby (o čiastočnom neunesení dôkazného bremena). Odvolací súd sa navyše nerozhádza s názorom dovolateľky, keď vo svojom rozsudku (viď bod 17 odôvodnenia) konštatuje: ...,Z právnej teórie ako aj ustálenej súdnej judikatúry vyplýva, že strata na zárobku predstavuje zvláštnu kategóriu škody na zdraví, ktorú podľa hmotného práva nie je možné podriaďovať pod pojmy skutočnej škody alebo ušlého zisku podľa ust. § 442 Občianskeho zákonníka.“

20. Napokon pri právnej otázke, podľa ktorej „pri nároku na úrok z omeškania z náhrady straty na zárobku sa má aplikovať ustanovenie § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka“ dovolateľka rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5 Obo 13/2007 dokladovala podľa jej názoru odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolaťkou označené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 13/2007 však nemožno považovať za judikatúru dovolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd odchýliť, lebo z hľadiska vecnej kompetencie súdu (príslušnosti) ide (len) o rozhodnutie odvolacieho súdu („Obo“), ktoré nereprezentuje názor najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho („Cdo“ resp. „Obdo“).

21. V prípade právnych otázok (viď bod 13) dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP nebol žalobkyňou vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až § 435 CSP. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania (§ 447 písm. f/ CSP).

22. Najvyšší súd zo všetkých vyššie uvedených hľadísk odmietol dovolanie žalobkyne podľa ustanovení § 447 písm. a/, c/ a f/ CSP.

23. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalovanému a intervenientovi na jeho strane náhradu nepriznal, pretože aj keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zaviniť žalobkyňa (§ 256 ods. 1 CSP), žalovanému a intervenientovi na jeho strane žiadne preukázané trovy dovolacieho konania nevznikli (R 72/2018).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.